

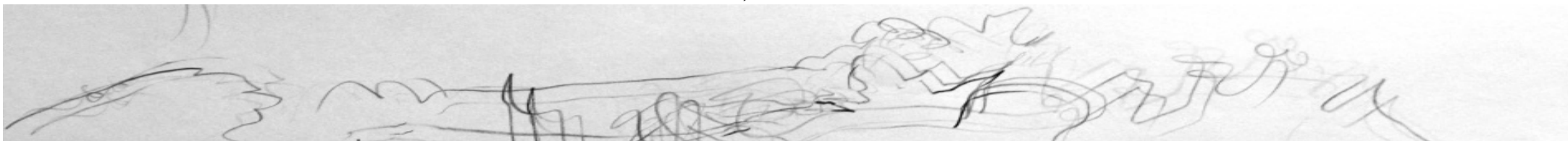
Miloš Šejn je obsesivním archivářem své interakce s přírodním (a v menší míře lidským) světem, jenž však nad tímto archivem má jen částečnou kontrolu. Materiální realizace jeho dotyků s přírodou zaplňují od sklepa po půdu dům, v němž žije, dům jeho rodičů i pražskou pracovnu: tisíce listů dotekových kreseb či maleb všech možných formátů, autorské knihy, rozměrné svitky, fotografie, masivní skříně skrývající stovky kusů od útlého dětství sbíraných přírodnin, tisíce Petriho misek s minerálními pigmenty... A pak jsou zde hučící disky napěchované 3000 gigabytů digitálních dat: stovkami souborů rozsáhlých fotosérií, desítek hodin neseštíhaných videozáznamů, digitálních přepisů 8mm filmů, dokumentací a plánů ke krajinně ekologickým projektům, stále upravovaných a doplňovaných textových záznamů. V téměř sisyfovském úsilí se snaží držet krok s živým organismem svého díla, ale je to zjevně nemožné: přiznává, že se zejména k surovému videu a fotografickému materiálu ani nevrací a raději tvoří nové věci. Povaha jeho práce ostatně umožňuje jen s obtížemi rozlišovat mezi „pouhými“ zkouškami, skicami, notacemi, poznámkami atd. na straně jedné a „hotovými“ díly určenými k veřejné prezentaci na straně druhé. A v pozadí tušíme úzkost. Pro Miloše Šejna má gigantický „obrazotext“ jeho archivu smysl ve své celistvosti. Každý zásah do jeho organismu, každá selekce, snažící se odlišit podstatné od nepodstatného, odříznout přebytečné, nekvalitní či neprezentovatelné, přináší riziko ztráty určitého autentického otisku.

Miloš Šejn: Mířejevica, Červený mlýn, 14. 6. 2009, kresba pastelkou, papír, 70 x 100 cm (výřez)

Šejnovo komplexní, mnohvrstevné, multimedialní dílo vyvolává znova a naléhavě otázku, jež zaměstnávala některé velké umělce Západu i Východu po staletí - jak je možné vyjádřit a zprostředkovat druhým jedinečný subjektivní prožitek přírody a krajiny?

Ladislav Kesner (Miloš Šejn / Býti krajinou / Being Landscape; Arbor Vitae, Západočeská galerie v Plzni; Řevnice, Plzeň, 2010, s.5)

Geofyzikální ústav AV ČR, v.v.i.
Archiv výtvarného umění, o.s.

Vás srdečně zvou
na čtyřicátou druhou výstavu cyklu
Setkávání

Miloš Šejn: Kresby–texty

zahájení v pondělí 4. listopadu 2013
v 16:30 hodin

úvodní slovo Jiří Hůla,
zpěv Ondřej Potůček

otevřeno 5. listopadu 2013 - 31. ledna 2014
po-pá 8.00-16.00 hodin

Geofyzikální ústav AV ČR
Boční II, 140 00 Praha 4-Spořilov
www.ig.cas.cz
www.artarchiv.cz

Výstavy Setkávání v GFÚ podporuje MČ Praha 4.

Narozen 1947 v Jablonci nad Nisou, v roce 1975 absolvoval Filozofickou fakultu University Karlovy v Praze (výtvarná výchova - doc. Zdeněk Sýkora, dějiny umění a estetika - prof. Petr Wittlich, doc. Miloš Jůzl). Roku 1976 doktorát filozofie, 1991 jmenován profesorem malířství. V letech 1990 - 2011 působil jako vedoucí pedagog intermediálního ateliéru na Akademii výtvarných umění v Praze.

Pracuje v oblastech vizuálního umění, performance, zabývá se problematikou vizuálního vnímání a organizuje workshopy, jako je Bohemiae Rosa. Jeho umělecký koncept byl formován od mládí, kdy vykonal množství cest divočinou, jako reflexe vnitřní potřeby přiblížit se tajemství přírody a sledování záračnosti, k níž zde dochází. Od počátku šedesátých let během putování fotografoval, kreslil, sbíral a popisoval svá pozorování přírody. V současnosti se zaměřuje na okamžité kreativní možnosti, vycházející ze vztahů historické humanizované krajiny a celistvé přírody. Vědomě laboruje oblastmi expresivního jazyka mezi textem, výtvarnou stopou, tělovým pohybem, hlasem a expanzí do prostoru.

zdroj – sejn.cz

Miloš Šejn: Javořím potokem, srpen 2009,
kombinovaná technika, papír, 100 x 70 cm (výřez)

otevřít se hlubokému pohledu kamenů, skal,
roklí a oknům trhlin, jež v nás vyvolávají
vzpomínky majíc tvary koní pádících zlatem v
azuru travin noci. prohlédnout mnohočetnými
očima vláken kořenů rostoucích, jak všude
kolem nás, my červové hliněných nebes, bílá je
na povrchu slunce a nebo žhne v útrobách, v
pažích

a kloubech vzlínání solí, když déšť svlažuje
slunce, aby líbalo má kusadla? být vánkem
neznamená zírat, naše drápy dovedou hníst
podivuhodné zvuky a šumí hluboko jiskřením
hvězdného prachu nekonečné váhy a lehkosti.
míza jiter a vůně toho a teď. kameny si pro nás
přijdou a možná se jim budeme i líbit a uhnízdí
se v naší míze a nebo nás vyplaví noc a bude-
me pádit, podobní stříbrné hřívě hluboko do
světla. čidla vytáhneme do ulit a pohyby nás
prostoupí s prvním začenicáním. údolí mostů,
co to pak bude v krustách kmitajících duh?
ohnutými stébly tiše žhneme sametovou černí
zemních oblak, táhnoucích prameny tam dolů,
k lidem. je možné nabídnout se jak tuň
skeletem nervatury listů
neklást si otázky, ale chodit ve stopách
my údolí.

Zlatý kůň, 4.12.1998, 7:27

